

کار مشترک، حول سه مطالبه در روز جهانی کارگر

صادق کار:

معوقه‌ی کارگران شاغل در معدن مذکور منتشر نموده است. قبل از آن نیز دادگاه دیگری علاوه بر صدور احکام زندان برای تعداد زیاد دیگری از اعضای انجمن‌های صنفی - که در چهارچوب قوانین رسمی ناظر بر فعالیت تشکلهای غیر مستقل و نیمه مستقل فعال هستند- تعدادی از فعالین وابسته به تشکلهایی که خارج از قواعد تنگ و سخت‌گیرانه و مغایر با کنوانسیون‌های حقوق سندیکایی فعالیت می‌کنند را به زندان محکوم کرده بود.

که از آن جمله می‌توان از جعفر عظیم‌زاده، جمیل محمدی، دو تن از اعضای «اتحادیه آزاد کارگران»، کورش بخشنده، فردین میرکی، یدی صمدی، زانیار مرادی نام برد که صرفاً به دلیل فعالیت‌های صنفی و اعتراض به پایداری حقوق کارگران، مشمول این محکومیت‌ها شده‌اند.

محاکمه، اخراج و کشتن تعداد زیادی از فعالان و رهبران سندیکایی، البته تازگی ندارد و هم‌اکنون تعدادی از آنها که

خبرگزاری «ایلنا» روز ۱۲ فروردین، به نقل از بهرام حسنی‌نژاد دبیر انجمن صنفی کارگران «معدن چادر ملو» که خود قبلاً به دلیل مشارکت در سازماندهی اعتصاب سال گذشته‌ی کارگران این معدن علاوه بر اخراج، محاکمه و تبرئه شده است، خبر محکومیت پنج تن از کارگران معدن «چادر ملو» به حبس و شلاق را تأیید نموده است.

حسنی‌نژاد علت این محکومیت را شکایت کارفرما از این افراد به خاطر «اخلال در نظم» عنوان کرد و گفت البته دلیل اصلی آن شرکت این کارگران در سازماندهی اعتصاب طولانی سال گذشته است.

از طرف دیگر همین خبرگزاری در تاریخ ۹ فروردین خبر اخراج (موقت) رمضان عرب عاملی، نماینده‌ی کارگران معدن زغال سنگ «طرز» و دو کارگر دیگر به نام‌های، مجتبی میران و علیرضا نوروزی را -که حدود ۲۰ سال سابقه‌ی کار در این معدن دارند- صرفاً به دلیل درخواست پرداخت مطالبات

حق فعالیت‌های سندیکایی و حق اعتصاب جزء حقوق شهروندی کارگران است. فعالیت سندیکایی و مباردت به اعتصاب، هیچ‌کدامشان جرم نیستند، حق‌اند و به همین دلیل نه هیچ دادگاهی حق صدور حکم زندان برای کسی را به دلیل شرکت در اعتصاب و فعالیت صنفی دارد و نه هیچ کارفرمایی بنا به دلایل مذکور حق اخراج از کار کسی را دارد، و نه دولت و کارفرما حق لگد مال کردن این حقوق و یا دخالت در امور تشکلهای کارگری را دارند.

اگر کارفرماها به عنوان یک شهروند از حق تشکل برخوردارند، بنا به کدام دلیل شهروند کارگر نه تنها از این حق محروم نگه داشته می‌شود، بلکه بدین خاطر زندانی و اخراج نیز می‌شود؟

دولت و به ویژه وزیر کار موظف است، هم خود حقوق شهروندی کارگران را آن‌گونه که در مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ و در سایر مقاله‌نامه‌های بنیادین کار ملحوظ شده، رعایت نماید و آن‌ها را در قوانین کار ملحوظ کند و هم کارفرمایان را موظف به رعایت آن کند.

اینک که در آستانه‌ی روز جهانی کارگر قرار داریم، فعالین و نهادهای احزاب کارگری باید هم‌صدا با کارگرانی که به دفعات با توسل به اعتصاب در واحدهای تولیدی، نسبت به بازداشت و اخراج و نقض حقوق اتحادیه‌ای‌شان اعتراض کرده‌اند، سعی کنند با هماهنگی بین خود و رجوع به نهادهای مدافع حقوق بشر، هنرمندان و نویسندگان در داخل و خارج، و همچنین مراجعه به سازمان بین‌المللی کار و جلب همکاری آن‌ها، به دولت ایران فشار بیاورند تا کلیه کسانی را که به دلیل فعالیت‌های سندیکایی محکوم به زندان کرده‌اند آزاد نمایند، احکام جدید زندان را لغو کنند و حقوق سندیکایی و شهروندی کارگران و عموم مزدبگیران یدی و فکری را رعایت کرده و محترم بشمرند.

مبارزه برای آزادی فعالین کارگری زندانی و رعایت حقوق سندیکایی به همراه مطالبه‌ی افزایش دستمزد را در صدر مطالبات کارگران در روز جهانی کارگر امسال قرار دهیم و با هم‌بستگی و تدوین کارپایه‌ای مشترک، سعی کنیم میان کارگران و فعالین کارگری و میان کارگران و عموم مزدبگیران حول این سه مطالبه‌ی مشترک هم‌زبانی و همراهی ایجاد کنیم و امکان کامیابی‌مان را تقویت کنیم.

سال‌ها پیش به دلیل فعالیت‌های سندیکایی به زندان‌های طولانی و محرومیت‌های مختلف محکوم شده‌اند، در زندان به سر می‌برند و برخی نیز مانند رسول بدایق طی پنج سال زندان، حتی اجازه‌ی مرخصی هم نداشته‌اند. ابراهیم مددی، منصور اسانلو، رضا شهابی، محمود صالحی، شاهرخ زمانی، بهنام ابراهیم‌زاده، که تعدادی از آن‌ها پس از گذراندن مدت محکومیت‌شان آزاد و تعداد دیگری از آنان هنوز در زندان هستند، تنها نمونه‌هایی از سرکوب فعالین پیگیر سندیکایی‌اند.

کمی اگر به عقب‌تر برگردیم، با نام تعداد قابل توجهی از فعالین شوراهای سندیکاهای کارگری از آن جمله، هدایت‌الله معلم، عضو هیأت مدیره‌ی سندیکای فلزکار-مکانیک، توفیق وثوقی و حسن جلالی، دو عضو هیأت مدیره‌ی سندیکای چاپ و کتاب فروش، بندعلی مرادیور، عضو سندیکای کارگران خیاط و دو تن از اعضای شورای نخست کارکنان نفت بر می‌خوریم که اعدام شده‌اند.

مرگ مشکوک افشین اسانلو در زندان را هم شاید بتوان به این اسامی افزود. اما محاکمه و اخراج اعضای انجمن‌های صنفی و شوراهای اسلامی، تشکلهایی که قرار بود چشم و گوش رژیم و کارفرمایان در واحدهای تولیدی باشند و در عمل نیز طی سال‌های متمادی چنین بود، به خاطر شرکت در اعتصابات و اعتراضات، امری است که در یکی دو سال اخیر باب شد و به ویژه در سال گذشته بسیار رواج داشت.

نقش آفرینی تعدادی از انجمن‌های صنفی‌ای که در قالب قوانین سخت‌گیرانه، به شکل قانونی فعالیت می‌کنند و اعضای رهبری آن‌ها مطابق با قوانین ناظر بر شرایط عضویت، از فیلترهای امنیتی و ایدئولوژیک گذر کرده‌اند، در اعتراضات و اعتصابات سال گذشته، از یک سو و محکومیت و اخراج آنان از دیگر سو توسط پیدادگاه‌های رژیم و کارفرمایان و سکوت جانبدارانه‌ی وزارت کار (که بر حسب قاعده بایستی مطابق مقاله‌نامه‌های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین‌المللی کار و حقوق شهروندی کارگران و مزدبگیران بدون تبعیض و دخالت در امور اتحادیه‌ها و تشکلهای بر اجرای صحیح آن‌ها نظارت نماید)، معنای دیگری ندارد جز آن که پامال‌سازی حقوق کار و تحمیل انواع فشارهای ظالمانه به کارگران توسط سرمایه‌داری حاکم به چنان حدی رسیده، که حتی تحمل عده‌ای از اعضای تشکلهایی را که با نیت حفظ منافع رژیم و کارفرمایان ایجاد شده‌اند و به قول بند چهارم اساسنامه‌ی «خانه کارگر» وظیفه‌شان «تقویت هرچه بیشتر نهادهای جمهوری اسلامی و همکاری صمیمانه با آن‌ها... ریشه کن کردن ماده گرایی، مبارزه با فرهنگ شرک‌آلود...» است، به سر برده و آنان را نیز به اعتراض وادار نموده است.

از تجربه دیگران

جنبش‌های کارگری در تونس و مصر - ۲

دکتر دینا بشاره
ترجمه از گودرز

اتحادیه عمومی کارگران تونس (UGTT)

UGTT: یک نظاهرات کارگری در جریان تحولات اخیر تونس

اما سابقه تاریخی نسبتاً مستقل UGTT اعتبار آن را حتی در دوران بعد از بن‌علی حفظ کرده است. مضاف آن‌که بسیاری از رهبران اتحادیه عمومی مایلند با تغییرات اصلاح‌طلبانه از درون میراث تاریخی تشکل را حفظ نمایند. باید متذکر شد که برخلاف مصر، قوانین در تونس قائل به تکثرگرایی در سندیکاها کارگری است؛ گرچه در عمل تا خروج بن‌علی از قدرت، هیچ اتحادیه صنفی به جز UGTT رسماً تشکیل نشده بود. پس از بن‌علی اما کنفدراسیون‌های کارگری تشکیل شدند؛ گرچه با مشکلات عدیده‌ای در رقابت با اتحادیه عمومی UGTT با همه امکانات وسیع اقتصادی و تعداد کثیر اعضایش، روبه‌رو بوده‌اند. به علاوه اتحادیه‌های صنفی جدید از مذاکرات سه جانبه صنفی مابین دولت و تشکل بزرگ کارفرمایان و نمایندگان سندیکایی کارگران به دور مانده‌اند.

این خود تفاوت عمده دیگری را با مصر نشان می‌دهد که در آن مذاکرات سه جانبه کارگران، کارفرمایان و نمایندگان ناظر دولتی وجود ندارد. فعالین کارگری در کنفدراسیون جدید همچنان معتقدند که تشکل‌های کارگری UGTT و النهده در تونس فاقد پلورالیسم مورد نیازند. UGTT این اتهام را رد می‌کند و بر این اصل پا می‌فشارد که در هر صنف تنها نمایندگان بزرگ‌ترین تشکل‌های کارگری باید در مذاکرات کارگری- کارفرمایی حضور داشته باشند.

النهده از سویی معتقد است که گرچه از پلورالیسم در تشکل‌های کارگری حمایت می‌کند اما حضور نمایندگان جمع کوچک‌تر کارگران را در مذاکرات، در کل موجب تضعیف منافع کارگران و توان مانور اتحادیه‌های بزرگ ناشی از چند پاره شدن ماهیت جمع‌شان می‌بیند.

اتحادیه عمومی کارگران تونس در نقش میانجی ملی

در دوران بعد از بن‌علی، وراي نمایندگی کارگران در ارتباط با منافع طبقاتی‌شان، UGTT به عنوان یک بازیگر ملی ظاهر شده، نقش یک میانجی را در منازعات بین احزاب سیاسی تونس بازی کرده و در برگزاری چندین دیالوگ بین این احزاب مشارکت داشته است.

سه عامل متفاوت به احراز این نقش راهبردی برای اتحادیه عمومی کمک کرده‌اند: نفوذ و حمایت ریشه‌دار سیاسی، قدرت تشکیلاتی، و تاریخچه مبارزات خستگی‌ناپذیر و حتی ستیزه‌جویانه در طول سالیان گذشته.

در درجه اول با توجه به سابقه اتحادیه عمومی و نقش آن در مبارزات استقلال ملی تونس، بسیاری از فعالین

مشابه مصر خیزش عمومی تونس در سال‌های ۲۰۱۰ و ۲۰۱۱ عامل تشدید فعالیت تشکل‌های کارگری بود. از آن زمان تاکنون علاوه بر اتحادیه عمومی، سه فدراسیون بزرگ از اتحادیه‌های صنفی و چندین سندیکای کوچک‌تر تشکیل شده‌اند. هم‌زمان کنفدراسیون عمومی کارگران که در سال ۲۰۰۶ تشکیل شده بود به طور قانونی کار خود را در ۲۰۱۴ آغاز نمود.

جیب چیزای یکی از فعالین اتحادیه عمومی مؤسس کنفدراسیون جدید است که سعی دارد به پیشگامی برای پلورالیسم در جنبش کارگری تبدیل شود و به طور طبیعی از حق کارگران برای آزادی در انتخاب نمایندگی صنفی دفاع می‌کند. کنفدراسیون ادعا می‌کند که اعضایش از ۱۰ هزار نفر در ۲۰۱۱ به ۵۰ هزار نفر در ۲۰۱۳ افزایش یافته است.

در ماه مه ۲۰۱۱، اتحاد کارگران تونس به وسیله دبیرکل سابق UGTT، اسمعیل الصیانی به وجود آمد. الصیانی در سال ۲۰۰۰، به دنبال برخی اتهامات از جمله، برخوردهای مستبدانه و سوءاستفاده‌های مالی، از پستش در UGTT مجبور به استعفا شد. سومین تشکل، سازمان کارگران تونسی، از آنجایی که وسیله یونیونیست‌های مسلمان آغاز به کارکرد،

به نظر می‌رسد که به گروه جنبش اسلامی النهده وابسته باشد. رهبران النهده اما هر نوع وابستگی سازمانی حزب را به این تشکل انکار می‌کنند.

برعکس مصر، ظهور این اتحادیه‌های مستقل چالش قابل ملاحظه‌ای برای اتحادیه عمومی UGTT به عنوان بزرگ‌ترین و سازمان یافته‌ترین تشکل کارگری تونس به وجود نیاورده‌اند. اگرچه بعضاً رقابت‌هایی با UGTT دیده می‌شود و بدیل قابل اعتنائی هم برای بدنه ناراضی آن آفریده شده است،

تشکیل شد، شرکت نمود.

در این دور از مذاکرات، دیالوگ ملی UGTT نقشه‌ی راهی ارائه داد که در آن مسیر خروج از بن‌بست سیاسی‌ای که کشور را به سکون رسانده بود نشان داده می‌شد. این طرح شامل جدول زمانی برای حرکت گام به گام در این جهت بود که در آن استعفای دولت و گذار به سیستمی همه‌گیر پیش‌بینی شده بود. در دسامبر ۲۰۱۳ پس از ماه‌ها بن‌بست سیاسی و هفته‌ها مذاکره‌ی مستقیم، دیالوگ ملی با پیشنهاد مهدی جمعه به عنوان رییس دولت انتقالی که جانشین دولت وابسته به النهده می‌شد، به سرانجام رسید.

انتخاب مهدی جمعه البته به اتفاق آراء نبود و او ۹ رای از ۱۱ رای را به دست آورد. برخی از احزاب مخالف شرکت کننده در دیالوگ از جمله جبهه‌ی نجات ملی و ندای تونس، از آنجاکه مهدی جمعه در دولت النهده وزیر صنایع بود، به وی رأی ممتنع دادند. تشکیل دولت انتقالی البته قدم اولیه در نقشه‌ی راه بود و از همین روی پیش‌بینی می‌توان کرد که این پروسه به اندازه‌ی کافی سخت و مشکل‌ساز باشد.

(تذکر مترجم: این مقاله در سال ۲۰۱۳ نوشته شده و چنان که می‌دانید اولین انتخابات در تونس بعد از استعفای النهده در سال ۲۰۱۴ با موفقیت به انجام رسید).

📖 اخبار خارجی:

ویتنام

هزاران نفر در اعتصاب در اعتراض به قانون بیمه

بی.بی.سی.، ۱ آوریل ۲۰۱۵

هزاران کارگر یک کارخانه‌ی کفش در شهر «هوشی مین»، پایتخت ویتنام، در اعتراضی نادر علیه دولت، شش روز است که در اعتصاب به سر می‌برند.

اعتراض کارگران متوجه قانون بیمه است که از سال آینده به اجرا در خواهد آمد.

کارگران محوطه‌ی کارخانه را، که به پو یون، سرمایه‌دار تایلندی، تعلق دارد اشغال کرده‌اند. این کارخانه برای بندهای مشمع، حن ناک و آدیداس، کفش، تولید می‌کند.

سیاسی تونس و ناظران سیاسی UGTT را به عنوان یک بازیگر مؤسس در پروژه‌ی توسعه سیاسی ملی تونس می‌بینند. از این رو فعالین اتحادیه‌ی عمومی تفاوت زیادی بین جایگاه آن در ابعاد سندیکایی و ناسیونالیستی نمی‌بینند. به همین دلیل باوجود عمق تأثیرات کنونی، نقش عمده‌ی UGTT در صحنه گذار سیاسی معاصر بیشتر به عنوان تداوم نقش تاریخی آن و نه عزیمت از سنت اتحادیه‌ی عمومی دیده می‌شود.

ثانیاً UGTT یکی از بزرگ‌ترین و مقتدرترین بازیگران از نظر سازمان‌دهی و تشکیلات است. تعداد اعضای اتحادیه‌ی عمومی کارگران، با پذیرش کارگران بدون قرارداد، از زمان خروج بن‌علی تقریباً دو برابر شده است (از ۲۵۰ هزار به ۷۰۰ هزار عضو). قدرت گسترش و دسترسی جغرافیایی اتحادیه‌ی ملی به هزاران عضو، از همه‌ی احزاب سیاسی موجود دیگر پر توان‌تر است.

سوم آنکه در کمبود امکان فعالیت سیاسی تحت حاکمیت دولت‌های تمامیت‌خواه و مستبد، فعالیت‌های سندیکایی به تنها پناهگاه بسیاری از فعالین سیاسی در تونس تبدیل شده است. حتی فعالین سیاسی که در امور سندیکایی هم فعال نبوده‌اند برای کمک‌گاه به سوی UGTT روی آورده‌اند. از همین‌رو اتحادیه‌ی عمومی، گاه به عنوان یک تشکل فراگیر، اهداف سیاسی و حقوق بشری را هم به زیر چتر خود کشیده است. بدین شکل UGTT با پرکردن خلاء موجود در صحنه‌ی سیاسی اجتماعی تونس تحت چندین حاکمیت تمامیت‌خواه توانسته است که میدان نفوذ قابل اعتنایی را در آن کشور به تصرف خود درآورد.

با وجود تردیدهایی درباره نقش کنونی اتحادیه‌ی عمومی کارگران تونس، بیشتر احزاب سیاسی برای اتحادیه‌ی عمومی ارزش و احترام بسیار قائلند و تلاش آن را برای پل زدن میان اختلافات سیاسی در دوران بحران سیاسی معاصر تونس ارج می‌نهند. به ویژه آنکه احزاب سیاسی اصلی تونس در دیالوگ ملی که به ابتکار تشکل چهارگانه‌ی اتحادیه‌ی عمومی کارگران تونس، اتحاد برای حقوق بشر تونس، اتحادیه‌ی صنعتی صنفی تجاری تونس و قانون ملی وکلای تونس در سپتامبر ۲۰۱۳ ایجاد شد، شرکت می‌نمایند.

به علاوه قابل ذکر است که در افکار عمومی این اعتقاد وجود دارد که تنها از تشکلی در سطح اتحادیه‌ی عمومی کارگران می‌توان انتظار داشت که بتواند چنین نقش حساسی را در میانجی‌گری بین نیروهای سیاسی تونس بازی کند. البته تلاش‌های اتحادیه عمومی همیشه هم موفقیت‌آمیز نبوده است؛ به طور مثال در فوریه‌ی ۲۰۱۳ حزب اسلامی النهده از شرکت در دیالوگ ملی به بهانه‌ی شرکت برخی احزاب باصطلاح «غیر مشروع» خودداری ورزید. النهده اما بعداً در آخرین دیالوگ در ژوئیه‌ی ۲۰۱۳ که به دنبال ترور محمد دهمه، رهبر سابق و مؤسس، حزب حنش، خلع

در حال حاضر کارگران ماهانه حق بیمه‌ای را به یک صندوق مرکزی می‌پردازند و در صورت بیکار شدن به یک‌باره مبلغی بیش از تمام اندوخته‌شان را پس می‌گیرند.

به موجب قانون جدید، کارگران تنها در صورت بازنشسته شدن این اندوخته را پس می‌گیرند. به علاوه این اندوخته را نه به یک‌باره بلکه در اقساط ماهانه پس خواهند گرفت. تنها عده‌ی خیلی از کارگران واجد شرایط برای تأمین ایام بیکاری خواهند بود.

سن بازنشستگی در ویتنام برای مردان ۶۰ سال و برای زنان ۵۵ سال است.

استدلال دولت این است که قانون جدید ناظر به «اهداف بلندمدت تأمین اجتماعی کارگران» است. اما کارگران اعتصابی می‌گویند که ترجیح می‌دهند در صورت بیکار شدن، اندوخته‌شان را دریافت کنند تا بتوانند از پس هزینه‌های زندگی‌شان در ایام بیکاری و مادام که در جست‌وجوی کاراند، برآیند.

ویتنام، به یمن نیروی کار ارزان و جوانش، در دهه‌های اخیر به یک قطب صنعتی در منطقه برای تولید کالاهای مصرفی و الکترونیکی بسیاری شرکت‌های چندملیتی تبدیل شده است.

سن اکثریت جمعیت ۹۰ میلیونی ویتنام زیر ۴۰ سال است.

* * * * *

آرژانتین

اعتصاب کارگران در اعتراض به مالیات‌ها

رویت، ۱ آوریل ۲۰۱۵

روز سه‌شنبه، ۳۱ مارس، شبکه‌های حمل و نقل عمومی آرژانتین از کار باز ایستادند، کارگران بنادر صادرات غلات دست از کار کشیدند و بانک‌ها درهای‌شان را بستند. این‌ها همه جزئی از اعتصاب یک‌روزه‌ای بودند که در اعتراض به تغییر نرخ مالیات بر درآمد در سراسر کشور برپا شد.

اعتصاب منجر به اختلالات سنگینی در حمل و نقل هوایی داخل کشور شد. زباله‌ها در کنار راه‌ها تلنبار شدند و درهای بسیاری از شرکت‌ها بسته باقی ماندند. بودند البته کسانی که بی‌نتیجه کوشیدند خود را به سر کار برسانند.

محوطه و خیابانهای اطراف کارخانه در اشغال کارگران

بروز تنش‌های کارگری در ویتنام امر نادری نیست، اما اعتراض به دولت ندرتاً پیش می‌آید.

با اشغال خیابان‌های اطراف کارخانه توسط کارگران، که به تحصن مسالمت‌آمیزی دست زده‌اند، مقامات دولتی و شهری در صدد مذاکره با آنان برآمده‌اند.

خانم نگوین تران فوئونگ تران، معاون رییس اتحادیه کارگری شهر هوشی مین به رویت می‌گوید: "شرکت امروز را به کارگران مرخصی داده و مشغول مذاکره با آن‌هاست."

یکی از بزرگ‌ترین‌ها

اعتصاب روزهای اخیر در شهر هوشی مین یکی از بزرگ‌ترین و طولانی‌ترین اعتصابات ویتنام است. این نیز که اعتصابیون به عوض شرایط کار یا میزان دستمزد، علیه دولت به اعتراض برخیزند، پدیده‌ی نادری است.

اعتصاب اخیر تا کنون با مسالمت پیش رفته است اما این نگرانی وجود دارد که چنین نماد و کنترل آن از دست خارج شود.

به دلیل تداوم اعتصاب و به منظور پیش‌گیری از ناآرامی اجتماعی، محتمل به نظر می‌رسد که وزیر کار ویتنام به نگرانی‌های کارگران توجه نشان دهد و پیش از برگزاری کنگره‌ی حزب کمونیست، سیاست بیمه را مورد واریسی مجدد قرار دهد. کنگره‌ی مذکور قرار است اوائل سال آینده برگزار شود.

قانون بیمه

اعتراض کارگران به طرح دولت برای گذاشتن «قانون پس‌انداز بازنشستگی» به جای «قانون تأمین بیکاری» است.

می‌فهمم. اما برای یک روز هم که شده نمی‌توانم بپذیرم کارخانه تعطیل شود.»

با توجه به اینکه انتخابات ریاست جمهوری در اکتبر امسال برگزار خواهد شد، فرناندز ابداً مایل نیست با موجی از اعتراضاتی روبرو گردد که می‌توانند به سیمای سیاسی‌اش آسیب زنند. مقامات درون حکومت از این نگران‌اند که اتحادیه‌های طرفدار اپوزیسیون در ماه‌های پیش رو به خواسته‌هایشان شدت بخشند و دست به اعتصابات بیشتری بزنند.

یک منبع نزدیک به فرناندز پیش‌تر گفته بود که در صدد تغییر پایه‌ی مالیات بر درآمد است. اما بعداً آکسل کیکیلوف، وزیر اقتصاد آرژانتین، اعلام کرد که تغییری ایجاد نخواهد شد.

آنیال فرناندز، رئیس دفتر خانم فرناندز، در گزارش روزانه‌ی خود به خبرنگاران می‌گوید: «این اعتصاب موجب آزار بسیار کسانی است که می‌خواهند به کارشان برسند.» او در پاسخ به این سؤال که «آیا انگیزه‌ای سیاسی پشت این اعتصاب وجود دارد؟» گفت: «امسال سال انتخابات است.»

جهان

مورچه‌های مصنوعی، «کارگران کارخانه‌های آینده»

رویتور، ۳۰ مارس ۲۰۱۵

مورچه‌های مصنوعی به اندازه‌ی دست انسان، که با هم کار می‌کنند، می‌توانند سیستم تولید آینده را تشکیل دهند.

مخترعان این مورچه، در شرکت صنعتی فستو (Festo) در آلمان، می‌گویند که «نه فقط آناتومی مورچه‌ی واقعی، بلکه هوش و حس همکاری جمعی این جانور نیز منبع الهامی برای آنان بوده است تا آن را بازآفرینند.»

مورچه‌های مصنوعی با هم همکاری کرده و فعالیت‌ها و حرکات‌شان را با هم هماهنگ می‌سازند تا به هدف مشترکی دست یابند؛ درست مشابه آنچه مورچه‌های حقیقی در جرگه‌های مورچگان انجام می‌دهند.

فستو می‌گوید: «سیستم تولید در آینده می‌تواند بر مؤلفه‌های هوشمند جداگانه‌ای، که در بده بستان با دیگر مؤلفه‌ها، خود را با الزامات تولید تطبیق می‌دهند، پایه‌ریزی شود.»

31 مارس: گارد ساحلی آرژانتین به حال آماده باش . اعتصابیون یک پل اصلی به بوئنوس آیرس را سد کرده اند

اتحادیه‌های حمل و نقل که اعتصاب را رهبری می‌کردند، خواهان آن‌اند که دولت چپ‌گرای آرژانتین برای مقابل با تورم بالا حداقل درآمدی را که مشمول مالیات می‌شود بالا ببرد.

اعتراض اتحادیه‌ها این است که اگر افزایش دورقمی دستمزدها، که برای جبران تورم اعمال شده است، با افزایش حداقل درآمد مالیات‌پذیر همراه نشود، کارگران بیشتری مجبور به پرداخت مالیات بر درآمد خواهند شد. دولت نرخ تورم در سال ۲۰۱۴ را ۲۴ درصد اعلام کرده است، اما اقتصاددانان آن را حدود ۳۵ درصد تخمین می‌زنند.

با ترک میز مذاکره پیرامون دستمزدها توسط اتحادیه‌ها، چشم‌انداز تشدید تنش‌های کارگری به دردمر دیگر برای دولت چپ‌گرای خانم کریستینا فرناندز، رئیس جمهور آرژانتین، تبدیل شده است. فرناندز در تقلا‌ی احیای یک اقتصاد رکودزده است و می‌کوشد مانع از تعویق پرداخت آخرین دیون دولت گردد.

پابلو مویانو، از اعضای اتحادیه‌ی قدرتمند رانندگان کامیون با اعلام اعتصاب به عنوان یک پیروزی کامل، می‌گوید: «این اعتصاب پاسخ ما به دولت است که از شنیدن درخواست‌های ما سر باز می‌زند. حرف ما این است که کاستن از دستمزدهای ما عادلانه نیست.»

کلاودیا فرتی یک کارمند ۳۵ ساله‌ی بانک، که از تحمیل مالیات بر درآمد اندک‌اش شکایت دارد، می‌گوید: «دولت باید به مطالبات کارگران پاسخ دهد. بعد از پرداخت مالیات، تورم هر آنچه را که در جیب‌مان باقی می‌ماند، از ما می‌گیرد.»

صاحب یک کارخانه‌ی کوچک نساجی که خود را دانیل می‌نامد می‌گوید: «من خواست تغییر مالیات بر درآمد را

کارگران ایران:

مورچه مصنوعی: سرور فردای ما؟

جمعی از این مورچه‌ها قادر به انجام وظایف پیچیده‌ای، همچون انتقال بارهای سنگین و بزرگ‌اند؛ بارهایی که آن‌ها به تنهایی نمی‌توانند حتی تکان‌شان بدهند.

این مورچه-روبات مجهز به یک دوربین استریو و یک سنسور کفی است. توسط این دو ابزار است که مورچه جای خود را تعیین می‌کند و اشیایی را که باید با گیره‌هایی که در «سر» دارد بگیرد، تشخیص می‌دهد. این گیره‌ها تواماً برای شارژ باتری‌های مورچه که نیروی لازم برای حرکت آن را تأمین می‌کنند، استفاده می‌شوند. یک واحد رادیوی بی‌سیم نیز که در شکم مورچه جا گرفته است، به آن امکان می‌دهد که با دیگر مورچه‌ها تبادل اطلاعات کند. مورچه‌ی مصنوعی به شباهت با همتای واقعی‌اش شش پا دارد.

فستو می‌گوید: «طرز تولید مورچه‌ها هم طریقی منحصر به فرد است. بدنه‌ی روبات‌ها از پلاستیک پودر شده است و لایه لایه توسط یک چاپ‌گر سه بعدی «چاپ» شده است. مدارهای آن هم همگی توسط چاپ‌گر سه بعدی تولید شده‌اند. این اولین بار است که این تکنیک‌ها با هم ترکیب شده‌اند.»

پاها و انبرک سرامیکی مورچه قطعات عامل (actuator) منعطفی‌اند که به سرعت و دقت و با صرف انرژی کمی حرکت می‌کنند. مورچه‌ی مصنوعی نتیجه‌ی کاربرد تکنولوژی «پیزو» (فشردنی) و روبات‌سازی مینیاتوری است.

مورچه‌ی مصنوعی جزئی از پروژه‌ی «شبکه‌ی خواموزه‌های مصنوعی» است. شرکت فستو به شبیه‌سازی پدیده‌های طبیعی در ادوات و تکنیک‌های مهندسی اشتغال دارد.

فستو می‌گوید: «کارخانه‌های آینده محصولات سفارشی غیر استاندارد را تولید خواهند کرد. یعنی قادر خواهند بود خود را دائماً با الزامات تولیدی کاملاً متفاوتی تطبیق دهند.»

مخاطبان گرامی،

تعطیلات نوروزی، تنفسی به کار خبرنگاران در رسانه‌های مختلف داخل کشور داده است، از این رو، این بخش از بولتن کارگری که وابستگی مشخصی به اخبار و گزارش‌های داخل ایران دارد، امکان انتشار نداشت.

هیات تحریریه بولتن کارگری